

Засвітилась мені юним Місяцем

Ігор Павлюк

Засвітилась мені юним Місяцем ліва сережка
І піщана коса потекла, як щасливий час.
"Біле тіло в пітьмі, як в безодню сповзаюча стежка",*
Де ледаче зітхання почнеться з твого плеча.

Це колись називали шаманством, тепер же — кайфом,
Правом першої ночі, зніманням... як хоч і де.
Про минуле, майбутнє казати тоді вже зайве.
Навхрест роблять людину і навхрест вона впаде.

Якщо в рай — то із Богом...
Свобода ж лише у пеклі —
Тій останній межі, де від себе уже ніяк.
Там тримаєш святе у собі, як тебе,
Як літа запеклі,
Як останній ковток у тремтячих руках пияк.

Дурно грати без ролі цей зламаний кров'ю вітер,
Цей глибокий вогонь, де ми спільно колись жили.
Не любили нас люде, любили нас коні і квіти,
Й древня річка народу, сріблиста, немов полин,

Із якої виходиш — охрещений і язичник,
Трохи грішний і світлий, як, врешті, життя саме,
Що для свічки душі лиш підсвічник, чудний підсвічник,
Білим воском залитий,
Що в тілі шукає меж...